

Koga Densetsu Yoru:

Karhukoirsta mahtavin

Raezla

Sisällys:

luku 1 - Motelli Fujiwara

luku 2 - Kesyttämätön

luku 3 - Kadonneet veljet

luku 1 - Motelli Fujiwara

Hiekkapöly leijaili rauhallisesti hämärässä luolassa, jossa kolme hopeanharmaata akitaa oli kääriytynyt kerälle nukkuen levollista untaan. Harmaat tiikeriraitaiset turkit sulautuivat kuin yhdeksi ja ainoastaan ruumiinmuodoista saattoi erottaa, missä kohtaa yksi koirista loppui ja toinen alkoi.

Hieman haaleampi ja harvempi karva peitti jäntevää kehoa, jossa näkyi jo iän tuoman laihtumisen merkkejä. Se kuului onnelliselle isälle, joka oli hiljattain saanut tavata ensi kertaa poikansa ja tyttärensä. Pitkä vankeus näkyi Ginissä parantuvina ruhjeina ja karvapeitteen alta näkyvinä kylkinä. Ohun toinen ylipäällikkö nukkui kuitenkin levollisena juteltuaan koko eilisen illan omasta nuoruudestaan jälkikasvunsa kanssa.

Siinä, missä vanhuuden haalentamat tiikeriraidat vaihtuivat tummempiin muuttuivat myös kehot jäntevimmiksi. Yllättäen turkki, jonka alta pullistelivat varsin hyvin kehittyneet lihakset kuuluikin Ginin tyttärelle Suiginille. Raitoja tuskin erotti hämärässä ja joku Ohun ensimmäisen ylipäällikön tuntenut olisi voinut vanhoa Ginin kylkeen painautuneen mustan silhuetin kuuluvan itselleen Rikille. Solakampi ja jollain suloisella tavalla viattomampi hahmo puolestaan oli Suiginin pikkuveli Weed, joka oli hiljattain noussut Ohun kolmanneksi ylipäälliköksi kukistettuaan tyrannihallitsija Hougenin.

Koirien Paratiisin toipuessa rankasta sodasta oli Suigin alkanut pohtia lähtöä. Hän ei halunnut olla veljensä tiellä. Sitä paitsi hänellä oli hyvin läheinen sisar. Vaikkeivat he Yorun kanssa verisukulaisia olleetkaan, yhdessä eletty lapsuus ja koetut seikkailut yhdistivät kahta nuorta sukulaista kenties lujemminkin kuin mitkään verisiteet. Ensin Suigin oli kuitenkin halunnut oppia tuntemaan isänsä ja veljensä paremmin ja jäänyt siksi viettämään aikaa näiden kanssa. Nyt jykevä akitanarttu nukkui levollisena perheenjäsentensä vierellä ja näki unta vuodesta 1984.

Lunta pyrytti Ohun vuorille. Jossain hyisen helvetin keskellä suuri punaselkäinen ja verenhimoinen Akakabuto-karhu vaani uusia uhreja. Lumi peitti hiljalleen kahden sen perässä olleen karhukoiran jäätyneet ruumiit. Kolmatta koiraa, taidoiltaan legendaarista Giniä ei oltu löydetty hänen pudottuaan rotkoon taistelussa Akakabutoa vastaan. Ginin isäntä sen sijaan oli juuri poistunut Higashinarusen sairaalasta. Suuri, itsekin karhua muistuttava hahmo tarpoi halki lumituiskun kohti Motelli Fujiwaraa.

Valkea sekarotuinen kishunaaras lepäsi mukavasti vällyissä, jotka hänen nuori isäntänsä Daisuke oli asetellut, jottei tuoreella emolla ja hänen pennuillaan olisi kylmä. Oli kuin vasta eilen, kun poika oli juossut innoissaan kailottamassa motellin asukkaille: "Sakura sai pentuja!"

Nyt pennut olivat jo kuukauden vanhoja. Tiikeriraitaisena syntynyt Suigin oli saanut todistaa, miten Akakabuto paiskasi hänen isänsä rotkoon. Näky oli syöpynyt nuoren akitan mieleen ja hän oli vannonut, että kasvaisi yhtä urheaksi ja vahvaksi kuin isänsä ja kostaisi tämän kuoleman.

Ovi narahti auki ja kylmä luminen tuuli puhalsi sisälle vajaan. Oviaukossa seisojateve parimetrinen hahmo, joka lemusi vanhalle sakelle. Ukko Gohee marssi sisälle lumivana mukanaan ja sanoi tulleen hakemaan yhtä pennuista. Isokokoinen Suigin kiinnitti ensin ukon huomion ja piittaamatta Daisuke-pojan vastusteluista hän koppasi pennun syliinsä ja tutki sitä.

“Äh, tämähän on narttu!”

Gohee näytti arpovan, tutkisiko seuraavaksi pentujen isoisää Rikiä muistuttavan oranssin uroksen, vaiko hopeisista pennuista kookkaaman, kun hän ärähti. Pistävä kipu hänen sormessaan kertoi Suiginin tarranneen ärhävästi kurttuiseen käteen ja pienet neulamaiset naskalihampaat pureutuivat läpi sormen kovasta päivityyneestä ihosta. Narttupentu maistoi ensikertaa veren suussa ja tarrasi ärhävästi kiinni käteen, joka oli ollut laskemassa sitä takaisin emonsa tykö.

Ukko tuntui hetkeksi vaipuvan muistoihinsa, tilanteeseen pentujen isää Giniä aikoinaan valitessaan. Käsi kohosi tuttuun tapaan napakkaan lyöntiin, mikä päättyi suoraan kipeään puremakohtaan. Samassa naskalihampaat iskivät kiinni ukon peukaloon! Miten kuukauden vanha pentu oli kyennyt reagoimaan noin vikkellästi? Ei suinkaan ikä vielä ukon omiakaan liikkeitä hidastanut, sellaista ei Gohee Takeda sentään suostunut ottamaan lukuun. Hetken hän pohti, naurettaisiinko hänelle kylillä, jos hän ottaisi nartun karhukoirakseen. Ei ukko varsinaisesti piitannut, mitä ne hölösuut hänestä ajattelivat, mutta hän tunsu itsensä hölmöksi edes moisen pohtimisesta. Hän irrotti päättäväisesti isompien veljiensä kokoisen nartun hampaat sormestaan ja nosti ärhävän pennun löysästä niskanahasta takaisin pentupesään.

Pentueesta nuorin, kenties eniten Giniä pentuna muistuttava tiikeriraita oli tullut nuuhkimaan hänen tekojalkaansa. “Muuan englantilainen matkamies ehdotti pennun nimeksi Weed”, kuului Daisuke-poika selostavan Goheen poimiessa pentueen pahnanhimmisen tutkailtavakseen. “Se on pieni, mutta sitkeä kuin rikkaruoho.”

Vanhuksen hyppysissä pentu käyttäytyi varsin hyvin ja alkoi nuolla siskonsa puremia haavoja. Gohee laski sen maahan ja tökkäisi sitä kokeeksi kepillä kuonoon, mikä sai pennun pelästymään ja pakenemaan emonsa hoiviin. Kaksi isompaa veljeä hyppäsivät sen päälle ja alkoivat painia sen kanssa, mikä herätti ukon sormet verille pureen narttupennun huomion ja sai sen syöksymään pikkuveljensä avuksi. Siinä kohtaa, kun Gohee näki kuukauden vanhan Suiginin pistävän kaksi itsensä kokoista pentua yhtäaikaan ojennukseen hänen oli pakko myöntää itselleen se tosiasia, että nartusta tulisi kuin tulisikin hänen seuraava karhukoiransa.

Sen enempiä puhelematta hän tökki kepillään urokset kauemmas ärhävästä tiikeriraidasta ja nosti sen takajalasta ilmaan.

“Noista pennuista ei ole mihinkään. Minä menen nyt.”

Poika alkoi protestoida ja syöksähti kohti vaaria, mutta hänen isänsä tarrasi pojan kainaloonsa.

“Rauhoitu, Daisuke! Vaari, teekin siitä kunnon karhukoira!”

Mitään sanomatta Gohee katsoi hetken olkansa yli ja poistui Suigin yhä otteessaan. Pää alaspäin roikkuva pentu saattoi lumimyrskyn läpi vielä kuulla nuoren pojan uhontäyteiset sanat: “Minä tapan sinut, jos sinä tapat sen, vaari!”

luku 2 - Kesyttämätön

“Kuulehan. Tästä lähtien minä olen se, joka määrää. Sinusta tulee yhtä hyvä karhukoira kuin Riki ja Ginkin olivat.”

“Niinhän sinä luulet...”

Metsästysmaja oli varsin karu paikka. Suiginin ja hänen isiensä edeltäjien harmaantuneet kallot koristivat hyllyä. Noin muuten sisustus oli varsin vaatimaton ja alkeellinen verrattuna moniin muihin ihmisasumuksiin. Siinä, missä Suiginin isä oli istunut jo höperön luottavaisena alas, alkoi Suigin tutkia paikkoja epäluuloisena. Hän ei luottanut tippaakaan vanhaan ukonrähjään, joka oli koittanut mojata häntä. Suigin oli kerran saanut Akakabuton kypälästä, ennen kuin isä oli heittänyt hänet turvaan Daisuken hoteisiin uhraten samalla oman elämänsä hirviökarhun kynsiin. Hän ei ollut niin vikkeliä kuin veljensä Weed, mutta yhtäkään turhaa iskua hän ei aikonut ottaa vastaan, jos ei ollut pakko.

Goheen ukko kutsui pentua äkäisesti, mille itsepäinen narttu tuntui haistattavan pitkät. Ukko koitti jopa maanitella Suiginia kuivalihalla, mutta maitoon tottunutta pentua ei moinen kiinnostanut. Hän tutki varautuneena majan nurkkia ja oli nuuhkimassa erästä pääkalloa, kun huomasi silmäkulmastaan ukko Goheen lähestyvän. Yrittäisikö ukonrähjä taas läimäistä häntä? No, Suigin olisi valmiina.. Pentu teeskenteli, ettei huomannut ukon kohottavan kättään iskuun ja käännähti käärmemäisesti hampaat irvessä ilmapirran tuntiessaan.

Suiginin koko purukalusto tuntui räjähtävän, kun hänen leukansa kohtasivatkin ihmisiin sijaan kuvaa puuta, joka iski häntä voimalla päin naamaa. Pentu lensi räpiköiden päin äsken tutkimaansa vanhaa pölyistä kalloa ja se hajosi säpäleiksi. Suigin sätki kallonsirujen keksellä ja oli hetkessä pystyssä. Varovaisuus katosi ja nyt hän tunsikin silkkää raivoa häntä satuttanutta papparaista kohtaan! Suigin syöksyi varomattomasti esiin hyllyn alta ja tähtäsi ukon nilkkaan. Hän sai mojavon iskun puunhalosta selkäänsä, mutta kipu ei lannistanut nuoren tiikeriraidan taistelutahtoa. Päinvastoin. Hänen verensä kuohui vihasta.

Nuori Suigin ei ollenkaan aavistanut, että ukko Gohee tunsikin lähinnä synkkää mielihyvää pennun yrittäessä ärhäkästi uutta vastahyökkäystä kivusta välittämättä. Vasta kolmas mojataus kylkeen sai pennun kierähtämään kauemmas ja päästämään ilmoille pidätellyn uikutuksen. Tällöin vaari vain karjaisi armottomasti: “Ylös! Sinun on opittava sietämään kipua, kun taistelet karhua vastaan!”

Ensimmäisen lyönnin jälkeen ukko ei enää osunut Suiginin päähän. Jossain vaiheessa vaarin kimppuun muristen syöksähtelevä pentu alkoi hoksata, että Gohee vältti tarkoituksella aiheuttamasta hänelle vahinkoja. Lyönnit tärähtelivät paikkoihin, jossa kyllä tuottivat kipua, mutta eivät vaurioittaneet pennun vielä varsin koulumatonta

ruumista. Hämärästi kivun ja raivon aiheuttaman sumun keskellä nuori Suigin alkoi hoksata, että kyse oli harjoituksesta. Se selkeytti hänen mieltään ja hän alkoi hyökätä keskittyneemmin, pyrkien väistämään vaarin iskut parhaansa mukaan.

Siinä vaiheessa, kun jo melko väsyneen Suiginin hampaat lopulta tavoittivat Goheen terveen jalan pentu ei enää purrutkaan täysillä kiinni, vaan tarrasi ainoastaan tämän lahkeeseen ja riepotteli sitä ärhäkästi muristen. Jokin murinan sävyssä oli kuitenkin muuttunut. Suigin oli oivaltanut, ettei ukko tarkoittanut sille pahaa, vaikka ihmisen koulutustapa varsin typerältä tuntuikin. Hän oli nähnyt jo isänsä tositoimissa taistelussa karhua vastaan, eikä hänen omakaan elämänsä tulisi olemaan sen pidempi tai helpompi. Pakeneminen ja pelkääminen tietäisivät varmaa kuolevaa. Oli oltava rohkea, mutta myös harkitsevainen.

Vanhan liiton metsämiehenä Gohee ei tietenkään hyväksynyt sitä, että koira kävi villieläimen tavoin kiinni hänen housunpuntiinsa ja potkaisi sitä riepottelevan pennun kauemmas. Lopen uupunut Suigin lysähti maahan yrittämättä nousta ja samassa oviaukkoa peittävä olkikangas tempaistiin sivuun ja Daisuken hengästynyt kirkas ääni kajahti metsästysmajassa.

“Mitä sinä olet tehnyt Suiginille, ukko?! Ei kuukauden vanhaa pentua vielä voi kouluttaa.”

“Tiedäkin, ettei tiikeriraita ole mikään tavallinen pentu”, ukko ärähti pojalle.

“Se on silti vain pentu...”

“Oletko unohtanut, miten tiikeriraitainen koira käyttäytyy?”

Väsymyksestä huumaantunut Suigin tunsi, miten hänet nostettiin lattialta ja hänen päänsä painettiin vasten kylmää metallia. Kuului pojan huuto “Eeeeeiiii!!” ja järkyttävä räjähdys, joka tuntui halkaisevan hänen päänsä.

Suigin hätkähti hereille. Hän oli ainoa, joka vielä nukkui, Weed ja Gin olivat jalkeilla ja istuivat. Gin katseli häntä vaiti ja Weed nuuhki hänen olkapäätänsä.

luku 3 - Kadonneet veljet

“Ei näytä kovin pahalta, isä”, Ginin lapa tutkaileva Weed sanoi lempeästi ja käänsi hieman moittivan katseensa Suiginiin. “Kas, olet hereillä sisko.”

Suigin nousi vavisten ylös. Hän ei yleensä nähnyt unia. Tämä oli ollut hyvin todentuntuinen. Urokset katselivat häntä vaiti.

“Nukuitko huonosti?” Gin kysyi.

“Miten niin?” Suigin kysyi terävästi.

“Purit isää aika lujaa lapaan unissasi”, Weed sanoi nuhtelevaan sävyyn. “Älä unohda, että hän toipuu yhä vankeusajastaan.”

Suigin luimisti raidallisia korviaan nolona ja mutisi pahoittelunsa. Gin kuitenkin hymyili tyttärelleen hyvántahtoisesti ja katsahti Weediin huvittuneena.

“Noh, Weed, älä turhaan hössötä, en minä vielä niin seniili ole”, hän napautti pojalleen ja katsoi Suiginiin tutkivasti. “Ihan kuin olisit murahtanut unissasi Daisuken nimen.”

Suigin tuntui vajoavan nolona luolan lattian läpi. Pitikö hänen sortua tällaisiin unihömpötyksiin juuri, kun hän oli päässyt viettämään laatusaikaansa elossa olevien verisukulaistensa kanssa?

“Minä...” hän takelteli. “...taisin nähdä unta sinun pentuajastasi, isä. Paitsi, että..”

Suigin nielaisi loput lauseestaan. Kuulostaisi urpolta kertoa, että hän oli itse ollut isänsä paikalla ukko Goheen hurjassa ja varsin epäpätevältä kuulostaneessa koulutuksessa. Villikoirana Suigin ei luottanut ihmisiin tippakaan. Häntä jos joku erehtyisi lähestymään halko kourassaan, olisi mokoma kaljuapina hetken päästä yhtä kättä lyhyempi.

“Jännittävää!” huudahti Weed väliin silmät loistaen. “Kumpi minäkin näkisin joskus tuollaisia unia...”

Suigin nousi päättäväisesti ylös. Hän oli ollut mainitsevanaan, että Weed oli myös hänen unessaan, muttei jaksanut moista pentumaista lätinää. Eilisiltana Gin oli kertonut pennuilleen elämästään ja se tuntui pistäneen hänen yleensä melkolailta uinuvan mielikuvituksensa liikkeelle. Weedin seuraavat sanat kuitenkin pysäyttivät Suiginin.

“Näin vähän aikaa sitten unta, että meillä oli kaksi veljeä”, Weed sanoi.

Oli Suiginin vuoro hämmentää Weediä.

“Hopeanharmaa ja ruskea”, hän lausui. “He olivat myös minun unessani.”

Sisarukset katsoivat toisiaan silmiin ja Gin tarkkaili heitä mielteliäänä. Suigin rikkoi ensimmäisenä tuon tunteikkaan hetken pudistelemalla päätään.

“Ärh, enhän minä mitään siitä muista.”

“Unissa muistamme joskus asioita, joita emme tiedosta valveilla ollessamme”, Gin sanoi mielteliäänä. Hänen silmänsä olivat aavistuksen kosteat, samoin Weedin. Suiginia tämä havainto lähinnä ärsytti ja hän ryhtyi tallustelemaan edestakaisin päätään ärtyneesti pudistellen. Weed hypähti hänen luokseen.

“Etkö tajua, mitä se merkitsee?” hän sanoi surullisella äänellä.

Suigin pysähtyi ja jäi tuijottamaan hölmösti veljeään. Silloin puhui luolan suulle ilmaantunut mustavalkoinen hahmo.

“Tuskin. Hän on sen verran yksinkertainen ja mielikuvitukseton.”

Mikäli tämän lausuja olisi ollut joku muu kuin Suiginin siskopuoli Yoru, tämä olisi luultavasti ottanut pian lukua luolan lattiassa. Yorulla oli oma lempeä tapansa sanoa asiat suoraan Suiginia suututtamatta. Hän katseli siskopuoltaan lempeän ymmärtäväisin silmin, joskin suupielillä karehti pieni ilkikurinen hymynpoikanen. Yoru tunsi hänet paljon paremmin kuin kukaan.

Tuskallisesti vanhasta taistelutoverista Smithistä Giniä muistuttava Yoru kääntyi kunnioittavasti häneen ja Weediin päin ja kumarsi.

“Toivottavasti en häiritse, ylipäällikkö.”

“Et toki, käy peremmälle, Yoru”, Gin sanoi ja tunki sisällään surun pistoksen. Smithin tytär ei ollut koskaan tavannut isäänsä, vaan oli saapunut Ohuun vasta tämän kaaduttua taistelussa ihmisiä surmannutta hirviötä vastaan. Syyllisyyden taakka painoi Giniä, joka oli jäänyt matkalleen liian pitkäksi aikaa tietämättä, mitä Kaksoissolassa oli tapahtunut. Liian moni elämä oli päättynyt sen seurauksena.

Yoru asteli sisään vanavedessään enonsa Tesshin. Väriytykseltään Yoru oli aivan kuin ilmetty Smith, mutta ruumiinrakenteeltaan hän oli harjasta myöten sirompi versio pystykorvaisesta shinobisukulaisestaan. Kokonaisuus oli varsin hämmentävä. Gin oli kuitenkin oppinut tuntemaan tyttärensä siskopuolen luotettavana ja rohkeana soturina, jolla riitti myös lempeyttä. Huolimatta siitä, että Yoru itse oli hiljattain jäänyt orvoksi hänen emonsa Blanken kaaduttua taistelussa Hougenia vastaan.

Isosiskonsa kuolemasta järkyttynyt Tesshin oli luvannut huolehtia tämän tyttären koulutuksen jatkamisesta ja aikoi viedä tämän mukanaan Kogaan. Myös Suigin oli aikeissa lähteä heidän mukaansa, minkä Gin ymmärsi täysin. Olivathan siskopuolet kuuluneet Ohusta lähdettyään Kyoshiron laumaan, jonka nuorimmat olivat jääneet Kogaan turvaan vanhempien koirien lähtiessä sotaan. Nyt sota oli ohitse ja nuoret soturit saattoivat palata näkemään entisiä laumatovereitaan.

“Niin mitä minä nyt en muka tajua?” katkaisi Suiginin tiuskaisu Ginin mietteet.

Yoru katsoi häneen hetken surullisesti ja vilkaisi Weediin, joka nyökkäsi hänelle.

“Se, että näette samoista koirista unta merkitsee luultavasti, että he olivat todella olemassa”, Yoru selvensi siskolleen. “Ja luultavasti kokeneet saman kohtalon kuin Sakurakin.”

Gin tunsi jälleen palan kurkussaan. Hänen poikansa nousi ylös ja muistutti jälleen, miksi oli sellainen päivänpaiste hänen elämässään.

“Ei sitä voi varmasti tietää!” Weed sanoi optimistisena. “Minun unessani he lähtivät äidin tapaaman koiran mukaan...”

“Höpsö..” Suigin haukahti ja tarrasi Weediä korvasta. “Pelkkää mielikuvituksen tuotetta.”

“Suigin!” Yoru säikähti siskonsa käytöstä. “Vaikka hän on veljesi niin yritä muistaa, että hän on myös Ohun ylipäällikkö, eikä mikään purulelu!”

“Heh, ei se mitään, ihan totta...” Weed takelteli hämmentyneenä.

“Itse sanoit minua yksinkertaiseksi!” Suigin täräytti Yorulle.

“No mutta sinähän olet -!” Yoru sanoi ja katosi hujauksessa tyhjyyteen, kun Suiginin hampaat löyvät yhteen siinä, missä hän oli hetki sitten seissyt.

Yoru oli loikannut luolan ulkopuolelle ja Suigin liidähti hänen peräänsä lähes yhtä nopeasti. Urokset nauroivat narttujen kisailulle.

“Hän on todella lahjakas tuossa katoamistempussa”, Tesshin sanoi ylpeänä siskontytöstään. “Olemme treenanneet aika paljon ja hän on todella lahjakas. Samoin Suigin. En malta odottaa, että saan esitellä heidät vanhimmalle.”

Gin nyökkäsi.

“Sano hänelle parhaat terveiseni.”

“Minä sanon”, Tesshin sanoi ja kumarsi kunnioittavasti.

Weed sen sijaan syöksähti siskosten perään.

“Hei, odottakaas vähän!”

Suigin seisahtui rinteessä ja kääntyi katsomaan pikkuveljeään - sillä seurauksella, että Yoru ilmaantui tyhjästä ja potkaisi häntä naamaan. Suigin oli sen verran raskastekoinen, ettei liike riittänyt kaatamaan häntä nurin, mutta vähän hänen tasapainonsa horjui.

“Kuulehan retale!” hän karjaisi ja tavoitti sivulleen kiertäneen siskonsa tassullaan.

Weed tavoitti Suiginin, joka parhaillaan painoi Yorua kivenkoloon pöllyttäen tämän harjaa rajunnäköisesti hampaillaan. Siskosten paini näytti hurjalta, mutta Ohun nuori ylipäällikkö ei katsonut arvolleen sopimattomaksi heittäytyä siihen mukaan. Suigin yllättyi aika tavalla, kun Weed tönäisi hänet kumoon, pois Yorun kimpusta ja kääntyi katsomaan tätä ällistyneenä.

“Ohhoh, olet kasvanut, pikkuveli!”

“Samaa voisi sanoa sinusta”, Weed nauroi. “Teetkö sinä vapaa-ajallasi muutakin kuin treenaat?”

“Hän ainakin syö paljon”, Yoru sanoi nousten ylös ja suoristaen sekaantunutta harjastaan.

Weed katsoi Suiginiin.

“Oletko varma, että aiot lähteä.”

Suigin virnisti.

“Hei, sinulla on täällä paljon tekemistä, etkä kaipaa isosiskoa neuvomaan. Minusta on sitä paitsi mukava päästä näkemään, mitä Terusta ja muista räpäleistä on tullut. Ellei vanhin ole palannut vanhoihin tapoihinsa ja pistänyt heitä poskeensa..”

“Minä kuulin tuon!” huikkasi Tesshin, joka oli jäänyt luolan suulle vaihtamaan muutaman sanan Ginin kanssa.

“Ihan niinkuin se minua liikuttaisi!” Suigin kajautti takaisin, eikä sen vuoksi huomannut, kun Yoru vinkkasi Weedille.

“Minusta on parempi, että hän lähtee mukaan. Hän on jo nyt alkanut saada Hirolta aika huonoja vaikutteita...”

Weed nauroi. Hän kääntyi kuitenkin katsomaan vakavana Suiginiin.

“Olet koska vain tervetullut takaisin. Ja eihän sitä tiedä, vaikka unemme olisivat ihan oikeita muistoja ja meillä olisi vielä kaksi veljeä. Olithan sinäkin olemassa, vaikken siitä mitään tiennyt.”

Oli Suiginin vuoro nauraa. Hän nosti kypäläänsä ja pörrötti Weedin päätä.

“No minä en ihan oikeasti ole ollut 15 vuotta sitten kuolleen hullun ihmisukon koulutettavana, että älä siitä murehdi, velipoika.”

Yoru pukkasi Suiginia kylkeen.

“Hän taitaa vain pelätä, ettei olekaan teistä vanhin..”

“MITÄ SANOIT?!” Suigin karjaisi ja lähti ajamaan Yorua takaa rinnettä alas.

Tesshin loikki ketterästi Weedin luo ja sanoi: “Heh, meidän on tullut aika lähteä. Nähdään taas Weed ja onnea. Älä epäröi lähettää kutsua, jos tarvitset taas apuani.”

“Kiitos Tesshin”, Weed sanoi ja kumarsi syvään. Hän vilkaisi siskoonsa, joka kieri shinobisiskopuolensa kanssa painien rinnettä alas. “Katsathan heidän peräänsä?”

“Toki”, Tesshin sanoi ja iski Weedille silmää. “Vaikka yhtä paljon he taitavat katsoa minun perääni. Hei, odottakaas vähän! Ette edes tiedä, mihin suuntaan me lähdemme!”

Weed jäi katsomaan Tesshinin perään. Sukulaisensa kanssa kisaillessaankin Kogan johtaja oli varsin vaikuttava ilmestys. Ellei Weediä olisi ollut, Tesshin olisi luultavasti ollut Ohun seuraava ylipäällikkö. Nuori Weed toivoi, että kykenisi suoriutumaan tehtävästään yhtä hyvin kuin Tesshin olisi tehnyt. Hänen katseensa osui shinobien rinnalla kiitävän Suiginin lihaksikkaaseen hahmoon, jonka hopeinen turkki välkkyi auringonpaisteessa. Hetken hän tunsu pienen kateudenpiston siskoonsa, jonka leveitä lapoja vastuu ei painanut. Nuori akita kuitenkin suoristi ryhtinsä ja katsoi ylpeänä luolan suulla seisovaa isäänsä. Kyllä hän tähän pystyisi. Olivathan isä ja kaikki ystävät hänen tukena.

Weed loikki takaisin Ginin luo ja yhdessä isä ja poika seurasivat, miten kolme koiraa etenivät vuorenrinnettä alas ja katosivat metsän kätköihin. Nuo koirat eivät matkanneet maata pitkin juosten. Ninjakoirien tapaan heidän matkansa jatkui loikkien puusta puuhun. Asiasta sai varmuuden siellä täällä tärähtävä puunlatva, kun rujo ja keveitä shinobeja raskarakenteisempi Suigin huojautti mennessään jotain kevyempää puuta.

Gin seurasi hieman haikein mielin noita viitteitä kolmikon liikkeistä niin pitkälle kuin silmä kantoi. Hän pohti, milloin näkisi tyttärensä seuraavan kerran.

Karhukoirista mahtavin

Mitä, jos Suigin sisaruksineen olisi syntynyt ihmisten hoteisiin ja Gohei olisi tullut valitsemaan itselleen karhukoira? Tarina on osa Koga Densetsu Yorua ja sijoittuu ajallisesti ennen Koira ja karhu -tarinaa, Weed-mangassa Hougen-saagan ja makakisaagan väliseen aikaan.

Koga Densetsu -sarjan muita osia ovat Koga Densetsu Blanke ja Koga Densetsu Kurohoshi.